

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 11 Febr. 1884, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i § 25 af förordningen angående fattigvården den 9 Juni 1871.

Från Andra Kammaren har Lag-Utskottet till handläggning fått emot-taga en af Herr *P. Larsson* i Fohle afgifven, så lydande motion (N:o 104):

»Bland våra kommunala utgifter är fattigvården onekligen en af de mest tryckande, till väsentlig del derföre att bestämmelserna i nuvarande fattigvårdsförordning äro sådana, att de mången gång gifva anledning till långvariga och kostsamma rättegångar kommunerna emellan. Sådana tvister föränledas synnerligen af det stadgande i 25 § i fattigvårdsförordningen, som bestämmer att person, som inflyttar till en kommun, icke erhåller hemorts-rätt derstädes förr än han under ett helt år derstädes varit eller bort vara mantalsskrifven till följd af inflyttning, utan att hafva behöft eller bekommit fattigvård. Erfarenheten har visat att man på flera ställen af detta stad-gande tagit sig anledning att erbjuda, ja, nära nog påtvinga fattigvård åt personer eller familjer, från hvilka man af en eller annan anledning velat göra sig fri, utan att något verkligt eller tvingande behof af sådant understöd förefunnits. Sålunda hafva personer eller familjer blifvit återförda till de kommuner, der de förut haft sin hemortsrätt, der de nu vanligen blifvit in-hysta i fattighuset och derefter kommit fattigvården vida mer till last än om de fått kvarstanna, der de sjelfva önskat att hafva sin nödortftiga utkomst och bergning. Vid sådant förhållande kan det med skäl sägas att bestämmelserna i vår fattigvårdsförordning bidraga att öka fattighjonens antal till tunga för kommunerna i stället för att minska det. För att afhjelpa här ofvan antydda

olägenhet skulle det tyckas, som borde hemortsrätten förvärfvas genast vid inflyttning eller mantalsskrifning uti en kommun; men då detta äfven skulle medföra olägenheter, emedan derigenom skulle dels en täflan uppstå kommunerna emellan att få personer, dem man fruktade att i framtiden komma att ligga fattigvården till last, mantalsskrifna i annan kommun, dels skulle äfven friheten för arbetaren att söka och erhålla arbetsförtjenst, der han anser för sig bäst och lämpligast, möjligen inskränkas genom arbetsgifvarens fruktan för att emottaga och mantalsskrifva medellösa arbetssökande. Rättare torde derföre under nuvarande förhållande vara, att den allt för långa tiden för vinnande af hemortsrätt förkortades från ett år till åtta månader, hvarigenom många tvister och rättegångar med deraf följande kostnader och fattigvårdsutgifter skulle komma att undvikas; hvarför jag härmed vågar föreslå sådan ändring i Kongl. förordningen af den 9 Juni 1871 § 25,

att ordet *ett år* derstädes förändras till *åtta månader.*»

Utskottet finner icke, att de olägenheter och svårigheter, hvilka, enligt motionärens uppfattning, följa af nuvarande stadgandet om hemortsrätt i § 25 af gällande förordning om fattigvården, skulle i någon mån kunna vare sig förekommas eller minskas genom antagande af det ändringsförslag, han framställt; hvadan Utskottet hemställer,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 11 Februari 1884.

På Lag-Utskottets vägnar.

AXEL BERGSTRÖM.
